

Invenția se referă la medicină, în special la cardiologie.

Esența invenției constă în aceea că se efectuează examenul clinic, paraclinic, în cadrul căruia se efectuează cicloergometria, după care se determină criteriul de întrerupere a efortului, tratamentul aplicat, în afară de adrenoblocante, include suplimentar administrarea preparatelor vasodilatatoare periferice și a glicozidelor cardiace, iar funcția discriminantă (F) se calculează conform formulei:

$$F = 2,241 - 1,145 \cdot TA - 10,937 \cdot ICT + 0,040 \cdot TAS - 0,002 \cdot DP + 0,005 \cdot TASM + 0,695 \cdot C\hat{I}E,$$

în care

TA - indicele ce caracterizează tratamentul aplicat și, în funcție de preparatele utilizate, primește valorile: 1 (Atenolol), 2 (Atenolol+ Ramipril), 3 (Isorbinitrat+ Digoxină);

ICT - indicele cardioracal;

TAS - tensiunea arterială sistolică (fără efort);

DP - dublu produs (unități);

TASM - tensiunea arterială sistolică la efort maxim;

CÎE - criteriul de întrerupere a efortului, care ia valorile: 1 pentru dispnee, 2 pentru FCC submaximală, pe baza cărora se apreciază variantele de evoluție a sindromului de insuficiență cardiacă. În cazul în care $F > 0$ se face pronosticul unui efect de ameliorare, iar când $F < 0$ - a unui efect de agravare.